

**VREDEGERECHT
VAN HET KANTON
ROESELARE**

Rolnummer.: 11A632

Rep. R. nr. :

uitgifte afgeleverd aan eisende/verwerende partij		Aangeboden op
op:		Niet te registreren
Kost: euro		De e.a. Inspecteur
BUR:		
R.E.:		

V O N N I S

Op de buitengewone openbare terechtzitting van **woensdag, vijftwintig mei tweeduizend en elf**, in de gerechtszaal van het Vrederecht Roeselare, werd door, Jan NOLF , vrederechter bijgestaan door Franky DE VOS, afgevaardigd griffier, het volgende vonnis uitgesproken :

INZAKE:

de Naamloze Vennootschap 'PARKEREN ROESELARE',
ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het
nummer 0821.582.377, met maatschappelijke zetel te 3020 HERENT,
Tildonksesteenweg 62,

vertegenwoordigd door mr Dominik PAUWELS loco mr Jan HAMELS,
advocaat te 3000 Leuven, Koning Leopold I-straat 20,

AANLEGSTER;

TEGEN:

(...)

maakt verstek,

VERWEERSTER.

****

Gezien de dagvaarding van gerechtsdeurwaarder Filip VANDERMARLIERE te Roeselare dd.21 januari 2011.

Met inachtneming van de beschikkingen van de wet van 15 juni 1935 en de aanvullende wetten op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gezien de verwerende partij niet verschijnt, noch zich door iemand laat vertegenwoordigen.

****

INHOUDSTAFEL

A.	VOORWERP VAN HET GESCHIL.....	p.3
B.	VOORAFGAANDELIJKE POGING IN MINNELIJKE SCHIKKING.....	p.3
C.	PROCEDURE.....	p.4
D.	VOORAFGAANDELIJKE TOETSING.....	p.5
	a. Materiële bevoegdheid.	
	b. Territoriale bevoegdheid.	
	c. Toelaatbaarheid.	
E.	BEOORDELING.....	p.11
	Voorafgaand.	
I.	De juridische basis van de aanspraak van aanlegster.....	p.12
II.	De afwezigheid van enig samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis,§1 van de bijzondere wet van 08.08.1980.....	p.14
III.	De vraag of de “ <i>antwoordverplichting</i> ” van de federale overheid (D.I.V.) voldoende geregeld is door het K.B. van 20.07.2001, daar waar artikel 22 Grondwet en artikel 458 Strafwetboek stellen dat een beroepsgeheim enkel kan worden doorbroken door een wet en dit zonder dat de wet van 19.05.2010 (oprichting kruispuntbank van de voertuigen) onmiddellijk van toepassing zou zijn bij gebreke van inwerkingtreding volgens artikel 40 daarvan.....	p.15
IV.	De draagwijdte van de geheimhoudingsplicht van de stadsontvanger tegenover derden artikel 108 van het Gemeentedecreet dd. 15.07.2005).....	p.18
V.	Voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité van de Privacycommissie met ontvankelijk verklaarde verbintenis de bepalingen van de privacywet te respecteren door de stad Roeselare.....	p.20
VI.	Voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité van de Privacycommissie met ontvankelijk verklaarde verbintenis de bepalingen van de privacywet te respecteren door de nv Parkeren Roeselare.....	p.34
VII.	De gelijke behandeling tussen Belgische en buitenlandse nummerplaathouders.....	p.34
VIII.	De weerlegbaarheid van het vermoeden inzake de nummerplaathouder, niet voorzien in artikel 10/3 van het Vlaamse decreet van 16.05.2008 betreffende de aanvullende reglementen op het wegverkeer en de plaatsing en de bekostiging van de verkeers- tekens.....	p.38
IX.	Besluit.....	p.39
F.	KOSTEN.....	p.39
	a. Dagvaardingskosten.	
	b. Rechtsplegingsvergoeding.	

A. VOORWERP VAN HET GESCHIL.

1. Aanlegster vraagt veroordeling van verwerende partij tot:
  - retributienummer 791/9399/01478 inzake vaststelling dd.**03.02.2010** om 15.44 uur op de locatie te 8800 Roeselare, Jan Mahieustraat,
type aanspraak: geen ticket: 10,00 euro;
  - kosten 2de aanmaning: 2,50 euro;
  - kosten 3de aanmaning: 3,75 euro;
  - totaal: 16,25 euro.

De eerste herinnering van aanlegster aan verwerende partij dateert van **12.04.2010**.

2. Verwerende partij maakt verstek.

B. VOORAFGAANDELIJKE POGING IN MINNELIJKE SCHIKKING.

1. Het contentieux was niet het voorwerp van een voorafgaandelijke oproeping in minnelijke schikking bij toepassing van artikel 731 Ger.W., gebruikelijk in dit kanton (www.vredegerechthroeselare.be).

Deze - niet verplichte - "*good practice*" kadert binnen de proceseconomie en de armoedebestrijding (zie terzake o.m. F.Evers, 'Verzoenen: kostenbesparend conflicten beëindigen', T.Vred.2007, 367).

Het gerecht is *geen geldwinningsautomaat* (Storme, 'Afscheidscollege' 6, nr.23), maar uiteraard evenmin een geldverspillingsautomaat.

2. Dit klemt bijzonder inzake invorderingen waarin de kosten van procedure onevenredig zijn ten opzichte van de omvang van de invordering zelf, zoals de materie inzake parkeergelden, waar een ticket van 10 euro, na vonnis, maar voor betekening, al afgerond oploopt tot (10,00 + 6,25 + 70,00 + 25,00 + 82,50=)193,75 euro, dus ruwweg een twintig-voud.

Weliswaar moet de rechtbank erkennen dat de justitieel klantvriendelijke aanpak van een minnelijke schikking (waarvoor dit vrederecht vragende partij was) in deze materie in de praktijk onmogelijk te organiseren zou zijn bij gebrek aan voldoende personeel voor dit invorderingspakket van quasi industrieel formaat.

De rechtbank kan bijgevolg slechts betreuren dat daardoor de methode die inzake alle andere thema-zittingen sinds jaar en dag doorgang vond en aanleiding gaf tot een besparing van minimum 25.000 euro gerechtskosten per maand (zie www.vredegerechtoeselare.be / veel gestelde vragen / statistiek), niet mogelijk blijkt inzake het parkeer-contentieux, waar nochtans reeds precies binnen het kader van de penale aanpak daarvan de 'minnelijke schikking' de regel is, en de procedure de uitzondering.

C. **PROCEDURE.**

1. De zaak werd ingeleid op de zitting van 25.03.2011, bij welke gelegenheid jegens verwerende partij verstek werd gevorderd en verleend, en de zaak voor sluiting van debatten en vonnis gesteld werd op vandaag.
2. De rechtsleer benadrukt dat *“verstek geenszins mag beschouwd worden als een instemming met het gevraagde, maar eerder als een betwisting van het gevorderde. (Een andere zienswijze) zou alleen maar de weg effenen voor misbruiken en speculatie op een eventueel verstek (...) Het Hof van Cassatie heeft zich (bij arrest van 13.06.1985, Arr.Cass. 1984-1985, 1423) geschaard achter de visie dat de rechter bij verstek ook de grond van de zaak dient te onderzoeken, zelfs als het gaat om een materie die niet van openbare orde is”* (Laenens, Broeckx & Scheers, 'Handboek Gerechtelijk Recht', eerste editie, 363, nr.759).

Dit klemmt, gelet op de extreme techniciteit van de hier betrokken materie, des te meer.

3. De rechtbank heeft dan ook aanlegster ter inleidingszitting geïnterpelleerd door een achtvoudige vraagstelling, en dit in het verlengde van algemene informatiegaring, uitgevoerd in voorbereiding van deze nieuwe materie in dit kanton.
4. Aanlegster heeft zich geëngageerd tot beantwoording van deze acht vragen op uiterlijk 07.04.2011.
5. Bij e-mailbericht van 01.04.2011 om 15.51 uur heeft aanlegster gevraagd *“over een iets ruimere termijn te mogen beschikken om ons huiswerk goed te doen (...) Langs onze zijde worden wij al jaren bijgestaan door professor Marc Boes. Professor Boes heeft kennis van de verdeelde rechtsleer en zal zijn eerste bevindingen over één en ander in de komende week verstrekken. In de hiervoor geschetste omstandigheden vragen wij u over een besluytermijn te mogen beschikken tot Goede Vrijdag”*.

6. Bij e-mailbericht van 01.04.2011 om 16.24 uur heeft de rechtbank hiermee ingestemd.
7. Aanlegster heeft haar antwoordconclusie van 48 bladzijden doorgemailed op woensdag 20.04.2011 om 16.38 uur en deze samen met een bundel overtuigingsstukken en studieteksten ter griffie neergelegd op 21.04.2011.

De stukken 15 & 17 betreffen enerzijds het advies van professor Dr. Marc Boes aan aanlegster dd.19.04.2011, en anderzijds van dezelfde auteur diens tekst van de studienamiddag dd.16.10.2006 op uitnodiging van de Algemene Vergadering van de vrederechters en rechters in de politierechtbank van het rechtsgebied van het Hof van Beroep te Antwerpen, samen met de Vlaamse Juristenvereniging.

Dat de bijscholing van vrederechters binnen het kader van het officieel gerechtelijk orgaan van de Algemene Vergadering (artikel 340, §2.1° Ger.W.) gebeurt door de jarenlange consultant van de wellicht grootste repeat-player in de materie is niet bij wet verboden, maar moet uw vrederechter uiteraard voorzichtig stemmen inzake de persoonlijke belangen van de academische leveranciers waar hij de mosterd haalt.

D. **VOORAFGAANDELIJKE TOETSING.**

a. **Materiële bevoegdheid.**

1. De bevoegdheid ratione materiae raakt de openbare orde en dient bijgevolg ambtshalve, met andere woorden automatisch onderzocht.

De rechtbank kan slechts vaststellen dat het contentieux inzake bedoelde parkeerretroductie, waarvan het bedrag de 1.860 euro niet te boven gaat, cijfermatig behoort tot de algemene bevoegdheid van de vrederechter ex artikel 590, lid 1 Ger.W..

2. Terloops weze opgemerkt dat de materiële bevoegdheid, die de wetgever aan de rechter toekent, functioneel is.

Zoals de rechtsleer terzake stelt: “De wetgever beoogt een behoorlijke rechtsbedeling die de rechtzoekenden een optimale kans biedt hun materiële aanspraken te realiseren. De wetgever opteerde voor een inhoudelijke werkverdeling tussen de verschillende door hem ingestelde rechtscolleges. Rationalisatie en specialisatie werden hierbij betracht. De materiële bevoegdheid is méér dan louter de afbakening van het werkterrein van elke rechter. Ze is tevens een doelmatig hulpmiddel voor alle rechtssubjecten ter verwezenlijking van hun rechten.

De werkverdeling moet in dat licht worden gezien” (Laenens, Broeckx & Scheers, 'Handboek Gerechtelijk Recht', eerste editie, 207, nr.370).

3. Deze doelstellingen komen hier niet volledig tot hun recht.

De problematiek inzake “*parkeerovertredingen*” behoorde immers traditioneel tot de bevoegdheid van de politierechtbanken binnen het kader van penale invordering.

Tot 31.12.1994 gebeurde dit te Roeselare door de vrederechter die tevens het ambt van politierechter waarnam.

Sinds 01.01.1995 had de wetgever geopteerd voor het “*volledig onttrekken van de civiele geschillen betreffende de verkeerszaken aan de vrederechter, de rechtbank van Eerste Aanleg en de rechtbank van Koophandel*” (Laenens e.a., op.cit., 234, nr.439).

Deze exclusieve bevoegdheid van de politierechtbank in civiele zaken werd niet door enige wetswijziging afgebouwd, maar in de praktijk ontweken door ondertussen talloze stedelijke initiatieven tot invoering van parkeerretributies en -heffingen. Het gevolg was een massale overheveling van gigantische invorderingsreeksen van de politierechter naar de vrederechter.

Bij gebreke van aanpassing van de rechterlijke organisatie werd het personeelskader van dit vredegerrecht daaraan niet aangepast, ook niet na uitdrukkelijke vraagstelling daartoe.

Werklastmeting, een elementair gegeven in een normale bedrijfscultuur, werd evenmin uitgevoerd, niettegenstaande de beschikbare statistische gegevens (zie www.vredegerchtoeselare.be / veel gestelde vragen / statistiek) al flagrante onevenwichten in de werklast illustreren.

Dat de vrederechter traditioneel een àndere familiale 'core-business' heeft, en dit vredegerrecht vandaag 684 dagen wacht op de benoeming van een nieuwe hoofdgriffier, maakt het risico op een catastrofale vertraging in de rechtsbedeling voor het eerst in mijn 25 jaar voorspelbaar, en zelfs zéker.

4. Evenmin kan voorgehouden worden dat de vrederechter de specialist inzake het parkeren op de openbare weg betreft.

De versplinterde rechtspraak illustreert nochtans dat hij het wel dringend zal moeten pogen te worden, al kan vandaag de vraag legitiem gesteld worden naar de 'Waffengleichheit' en de kwaliteit van de rechtsbescherming van de gewone burger die tussen de bomen het bos niet meer ziet.

In een mail-, Twitter- en sms-tijdperk, waar communicatie aller-belangrijkst is, lijkt de ontredde van de consument van Parkeren vandaag, die morgen soms de consument van Justitie is, wel zeer begrijpelijk wanneer na het arrest van het Grondwettelijk Hof dd.27.05.2010 de voorzitter van de Belgische Federatie van Parkeerbedrijven de mantel uitveegt van de ontslagnemende staatssecretaris voor Mobiliteit (Het Nieuwsblad, 28.05.2010) met de alliteratie "*Schouppe vergist zich schromelijk*".

Parkeren is minder een vorm van stilstand, dan wel van sociaal noodzakelijke 'Mobiliteit'.

De rechtbank realiseert zich dus zeer goed dat in dit maatschappelijk contentieux niemand belang heeft bij een jurisprudentiële zig-zag-koers, maar de juridische taak is niet zo eenvoudig.

Als de Federatie van Belgische Parkeerbedrijven naar aanleiding van het vonnis van de vrederechter van het kanton Eeklo dd.25.02.2010 (R.W. 2010-2011, 1188 met noot W. Vandenbruwaene) op 18.01.2011 in de pers (o.a. www.hln.be) een oproep doet aan de vrederechters om "*eenduidige vonnissen te maken, teneinde procedureslagen te vermijden*", begrijpt deze rechtbank hier alvast zeer goed wat dàarmee door deze belanghebbende repeat-player bedoeld wordt.

b. Territoriale bevoegdheid.

1. Op hier niet toepasselijke uitzonderingen na raakt de territoriale bevoegdheid de openbare orde niet en dient zij niet ambtshalve onderzocht.

Deze rechtbank heeft weliswaar reeds bij andere gelegenheden, ook in staat van verstek, een "*verhoogde waakzaamheid*" bepleit tegenover "*judge shopping*" (J. Nolf, 'Judge shopping, contractuele en procedurele goede trouw', T.Vred. 1997, 451 e.v.), nu de onmiskenbare leidraad van de wetgever terzake, ook de waarborg van het contact van de rechtzoekende met de rechter van het eigen rechtsgebied betreft.

Bijzonder in een materie waar heel wat verschillende inzichten bestaan, is iedere selectie vanwege de eisende partij in functie van welwillende kantonnale rechtspraak uitgesloten.

2. Aanlegster beroept zich op artikel 624.2° Ger.W., dat refereert naar de bevoegdheid van de rechter van de plaats waar de *“verbintenissen waarover het geschil loopt of één ervan zijn ontstaan of waar zij worden, zijn of moeten worden uitgevoerd”*.

Deze regel wijkt af van de verhaalbaarheid van schulden, vertolkt in de meer klantvriendelijke regel van artikel 624.1° Ger.W., dat de bevoegdheid voorziet van de rechter van de woonplaats van de verwerende partij.

3. De rechtbank kan evenwel aannemen dat in artikel 624.2° Ger.W. de term *“verbintenissen”* zich niet beperkt tot louter contractuele aanspraken, hetzij verbintenissen uit overeenkomst zoals behandeld in boek III, titel III van het Burgerlijk Wetboek, doch zich ook uitstrekt tot verbintenissen buiten overeenkomst (titel IV) en de litigieuze aanspraak, geformuleerd via een parkeerretributie, hetzij parkeergelden.

Dit maakt ook een homogene jurisprudentiële aanpak van een deels stadsgebonden problematiek mogelijk, met de wenselijke rechtlijnigheid en dus rechtzekerheid vandien.

4. Deze vrederechter aanvaardt dan ook zijn territoriale bevoegdheid om kennis te nemen van het geschil, al ware een *“Sabbatical month”* een minimum geweest om zich exclusief in deze materie te verdiepen.

Het Gerechtelijk Wetboek verbiedt echter dat de rechter zou weigeren recht te spreken onder enig voorwendsel, *“zelfs van het stilzwijgen, de duisterheid of de onvolledigheid van het wet”* (artikel 5 Ger.W.)

c. **Toelaatbaarheid.**

1. Op **25.09.2009** heeft de tijdelijke vereniging van de bvba Optimal Parking Control en de nv Algemene Aannemingen Van Laere aan de stad Roeselare een offerte aangeboden in de vorm van een raamovereenkomst en bijlagen inzake de opdracht *“exploitatie van de openbare parkeerinfrastructuur van de stad Roeselare”*.

De stad Roeselare heeft deze tijdelijke vereniging aangewezen als opdrachtnemer bij beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van **06.10.2009**, bevestigd bij beslissing van **23.11.2009**.

2. Op **14.12.2009** heeft de gemeenteraad een retributiereglement op het parkeren van voertuigen goedgekeurd voor een periode **ingaaude op 01.01.2010 en eindigend op 31.12.2012**.

Artikel 1 daarvan voorziet uitdrukkelijk een *“retributie op het parkeren van voertuigen”*.

Artikel 2, §2 voorziet dat de retributie verschuldigd is *“door de houder van de nummerplaat mits solidariteit van de fysieke of rechtspersoon die door autoverhuurbedrijven of door leasingmaatschappijen als hun contactpersoon wordt opgegeven”*.

Artikel 8 voorziet: *“De aangestelde van het parkeerbedrijf zijn gemachtigd vaststellingen in het kader van dit retributiereglement uit te voeren, in het bijzonder de eventuele miskening van de retributieverplichting vast te stellen”*.

Artikel 9 voorziet in de intrekking van de gemeenteraadbeslissingen van 16.12.2008, houdende de heffing van een indirecte belasting op het gebruik van parkeerplaatsen.

3. Op **23.12.2009** werd de definitieve overeenkomst tussen de stad Roeselare en de tijdelijke vereniging, optredende voor de vennootschap in oprichting, nv Parkeren Roeselare, ondertekend.

De deelovereenkomst 1.2. omschrijft het vergoedingsmechanisme waarbij onder meer in voorzien is: *“Het percentage van de bruto-inkomsten, inclusief btw (voor aftrek van de investeringen en de kosten, gerelateerd aan de exploitatie) uit het parkeren op de straat dat aan de stad Roeselare toekomt, bedraagt **44,15%**”*.

Het percentage wordt berekend op basis van alle inkomsten behaald uit de exploitatie van het parkeergebeuren op de straat (onder meer parkeergelden ...).

De deellovereenkomst voorziet in artikel 2.1. “*Parkeren op de straat*” als onder meer door het parkeerbedrijf te verrichten prestaties: “(...) *het controleren of op een reglementaire wijze gebruik gemaakt wordt van het systeem van het betalend en beperkt parkeren, alsmede het naleven van reglementen inzake het bepalend en beperkt parkeren en het innen van de daaruit voortvloeiende parkeerbonnen, zijnde de vergoeding die moet betaald worden wanneer de voorwaarden door de parkeergebruikers van de parkeergelegenheid niet worden nageleefd (...) het innen en het administratief verwerken van de parkeergelden, zijnde de vergoeding die betaald wordt voor het betalend parkeren; het administratief verwerken van de uitgeschreven parkeerbonnen en het innen en opvolgen van de betaling ervan. Het parkeerbedrijf wordt, behoudens wettelijke beperkingen, belast met de minnelijke en gerechtelijke invordering van de niet-betalde parkeerbonnen (...)”.*

Bijgevolg beschikt aanlegster in de termen der artikelen 17 & 18 Ger.W. over hoedanigheid en belang om de vordering te stellen.

4. Gezien het essentieel belang ervan voor de regelmatigheid van deze burgerlijke procedure onderzocht de rechtbank ambtshalve ook de juistheid van de kwalificatie van de betreffende aanspraak, die bestaat in ofwel een retributie of parkeergeld, dan wel een parkeerbelasting.

Het invoeren van parkeerretributies heeft tot gevolg dat de heffing slechts een billijke vergoeding mag zijn voor de tegenprestatie van de gemeente, bestaande in het ter beschikking stellen van een parkeerplaats op het openbaar domein.

Dit is ook het geval voor parkeergelden die ook een billijk karakter moeten hebben, zo niet is er sprake van een vermomde parkeerbelasting die niet in het kader van een concessie kan worden vastgelegd, maar bij wijze van dwangbevel zou dienen te worden ingevorderd, en mits toepassing van de geëigende administratieve geschillenprocedure van het Vlaams Decreet van 30.05.2008 betreffende (onder andere) de gemeentebelastingen.

Bij gebreke van expliciete betwisting voerde de rechtbank een marginale toetsing uit van de door aanlegster overeenkomstig het retributiereglement gehanteerde tarieven: immers heeft de rechtbank zich niet in de plaats te stellen van de overheid, aan wie het beleid toekomt om deze “*billijke vergoeding*” ter goeder trouw te bepalen met marges waarover de rechtbank niet te oordelen heeft, nu een “gouvernement des juges” in ons rechtbestel uitgesloten is en een terughoudende beoordeling geboden.

Gelet op de kennelijk 'billijke vergoeding' die de verwerende partij bekwam binnen het kader van een dienst waarop vrijwillig een beroep werd gedaan, volgens de alsdan toepasselijke tarieven, blijkt in casu geen sprake van een zelfs maar onrechtstreekse parkeerbelasting, doch van een reële 'retributie'.

Het mag wel aangestipt dat in het reglement van 14.12.2009 de term 'parkeergelden' in dit kader meer passend ware geweest, gezien hier sprake is van een concessie van een openbare dienst, dit wil zeggen van een administratief contract waarbij de overheid een particulier orgaan er tijdelijk mee belast een openbare dienst onder haar gezag en met nakoming van de door de overheid gestelde voorwaarden op eigen risico te beheren tegen een vergoeding die in beginsel op de gebruiker wordt verhaald.

Gezien de aldus inhoudelijk terecht bevonden kwalficatie van de aanspraak heeft aanlegster principieel terecht voor de gewone burgerlijke procedure geopteerd, met overigens ook alle waarborgen vandien, waaronder de rechtsbescherming voor een behoorlijke procesvoering, voorzien door artikel 6 E.V.R.M. (M. Maus, 'Verplichte herstelproeven voor de parkeerheffing?', T.Vred. 2009, bijzonder 183-186, onder andere noot 34), onafgezien de problematiek van de privacybescherming overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M..

5. De vordering van aanlegster wordt dan ook bij deze toelaatbaar verklaard.

E. **BEOORDELING.**

Voorafgaand.

In een juridisch debat dat in essentie gevoerd wordt ten titel van "testcase" binnen het kader van de eerste invorderingen in dit kanton, acht de rechtbank het niet overbodig eraan te herinneren dat indien aldus een bepaald jurisprudentieel beleid toegelicht wordt, deze motivering enkel de uitleg en toepassing betreft op dit concreet geval en niet zou mogen begrepen worden als een algemene en als regel geldende uitspraak (artikel 6 Ger.W.).

I. **De juridische basis van de aanspraak van aanlegster.**

1. Het feit dat aanleiding gaf tot de oproeping in huidige procedure dateert van voor de datum van 05.08.2010 die de inwerkingtreding betreft van het nieuwe Vlaamse decreet van 09.07.2010 (Belgisch Staatsblad 26.07.2010), houdende de invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven, ingevoerd naar aanleiding van het arrest Casteur van het Grondwettelijk Hof dd.27.05.2010, nummer 59/2010.

De vraag stelt zich evenwel of deze opvolgende wettelijke reparatiewetgevingen wel de rechtsgrond voor huidige invordering betreffen.

2. De meest verregaande stelling van aanlegster, eigenlijk slechts ondergeschikt vertolkt in het advies van professor Marc Boes dd.19.04.2011, stelt:

“Nog meer fundamenteel moet gewezen worden op de tekst van artikel 170, §4 van de Grondwet:

§4. Geen last of belasting kan door de agglomeratie, de federatie van gemeenten en de gemeente worden ingevoerd dan door een beslissing van hun raad. De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt.

Aan de grondwettelijke bevoegdheid van de gemeenten om belastingen en retributies in te stellen zijn geen andere grenzen dan de bij wet (of decreet) uitdrukkelijk bepaalde uitzonderingen.

Zelfs zonder de wet van 22.02.1965 hebben de gemeenten de bevoegdheid om een belasting, of wat meer aangepast lijkt, een retributie in te stellen op het gebruik van het openbaar domein waarover zij het beheer hebben.

Of dat nu enige band heeft met de verkeerswetgeving of niet – die veronderstelde band met de verkeerswetgeving deed het vermoeden rijzen dat gemeenten niet konden interfereren met die wetgeving, reden van de invoering van de regeling van de wet van 22.02.1965 – is eigenlijk naast de kwestie.

In die zin is de wet van 22.02.1965 een overbodige wet, tenminste wat betreft de bevoegdheid van de gemeente een retributie in te stellen op het gebruik van het openbaar domein.

De vraag of de federale dan wel de gewestwetgever bevoegd is regels uit te vaardigen in verband met de bevoegdheid van de gemeenten om aanvullende verkeersreglementen uit te vaardigen, is in ieder geval irrelevant om de geldigheid te betwisten van gemeentelijke reglementen die een retributie instellen op het gebruik van het openbaar domein, in dit geval een reglement dat een parkeergeld instelt.

Kortom, de juridische basis voor het eisen van parkeergelden (...) is duidelijk het gemeentelijk retributiereglement, waarvan de geldigheid geenszins wordt aangetast ongeacht of nu de wet van 22.02.1965 in zijn meest oorspronkelijke versie van toepassing is, dan wel met de wijzigingen van de wetten van 07.02.2003, 20.07.2005 en 20.03.2007, of zelfs in de veronderstelling dat die wet helemaal buiten beschouwing wordt gelaten”.

3. Deze motivering koppelt de rechtbank aan het studieverlag dd.16.10.2006 van dezelfde auteur dat verwijst naar de aanhef van artikel 41 Grondwet dat onder meer stelt: “De uitsluitend gemeentelijke of provinciale belangen worden door de gemeenteraden of provincieraden geregeld volgens de beginselen bij de Grondwet vastgesteld”.

Artikel 162, lid 1.2° Grondwet herhaalt deze woorden met weglating van het adjectief “uitsluitend”.

Op grond van een samenlezing van het arrest van het Hof van Cassatie van 26.05.1852 (Pas. 1852, I, 362: de Belgische Grondwet was toen pas 20 jaar oud en dus in haar oorspronkelijke editie) en het arrest van het (toenmalige) Arbitragehof, nummer 095/2005, van 25.05.2005 (anderhalve eeuw later) wordt door aanlegster bepleit dat “de locale autonomie wel degelijk een grondwettelijk beginsel is, verwoord in (deze artikels) en dat de centrale overheid inbreuk zou plegen op de grondwettelijke autonomie van de provincies en de gemeenten wanneer die inbreuk kennelijk onevenredig is, met name:

- a. *wanneer aan de provincies en gemeenten het geheel of de essentie van hun bevoegdheden wordt ontzegd;*
  - b. *of wanneer de beperking van de provinciale en gemeentelijke bevoegdheden niet kan worden verantwoord door het feit dat die bevoegdheden beter op een ander niveau worden uitgeoefend”.*
4. Deze rechtspraak geeft aan dat er inderdaad een “*harde kern*” van ook gemeentelijke bevoegdheden bestaat, bijvoorbeeld voor het instellen van belastingen en waarom niet, de eveneens door artikel 170, §4 Grondwet geviseerde retributies en dus ook parkeerretributies.

Zelfs als de grens tussen zaken van gemeentelijk belang en zaken die vallen onder de bevoegdheid van andere overheden wisselend is en evolueert, kan aangenomen worden dat *“de tussenkomst van de centrale overheid in deze materies minimaal dient te zijn en het steeds duidelijk moet zijn waarom de centrale overheid (dan) meent te moeten optreden in deze materies. Die laatste restrictie van de bevoegdheid van de centrale overheid geldt daarenboven voor alle materies waar de gemeente een initiatief heeft genomen omdat ze van oordeel was dat het een zaak van gemeentelijk belang was”*.

Het arrest van 25.05.2005 van het Arbitragehof erkent weliswaar de bevoegdheid van de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten om te oordelen op wélk niveau (gemeentelijk, provinciaal) een aangelegenheid het best geregeld wordt, met dien verstande dat die eerst voormelde overheden kunnen oordelen dat een aangelegenheid *“beter zal worden geregeld op een meer algemeen niveau, op die wijze dat ze op een eenvormige manier zal worden geregeld voor het hele grondgebied waarvoor ze bevoegd zijn, en bijgevolg de locale overheden verbieden zich die aangelegenheid toe te eigenen”*.

5. Wat de discussie over de stand van de wetgeving, haar volledigheid en haar kwaliteit ook weze, van een dergelijk “verbod” is er geen sprake.

Wanneer de rechtbank er inderdaad van uitgaat dat met name artikel 170, §4 van de Grondwet het legaliteitsbeginsel bevat inzake zowel belastingen als retributies (a contrario, Arbitragehof 10.02.1999, nr.14/99), wordt bij deze bijgevolg vastgesteld dat de stad Roeselare van deze bevoegdheid wettig gebruik gemaakt heeft.

Aldus besluit de rechtbank dat dit zelfstandig gemeentelijk initiatief in casu volstaat voor het principiële rechtmatig ontstaan van de kwestieuze aanspraak.

II. De afwezigheid van enig samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis, §1 van de bijzondere wet van 08.08.1980.

1. Inderdaad eveneens in de lijn van de door aanlegster ontwikkelde stelling van professor Marc Boes (besluiten, p.24 & 25) stelt de rechtbank vast dat deze wetgeving enkel *“de staat, de gemeenschappen en de gewesten”* viseert, en dit met betrekking tot hun *“gezamenlijke oprichting en het gezamenlijk beheer van gemeenschappelijke diensten en instellingen, het gezamenlijk uitoefenen van eigen bevoegdheden of de op gemeenschappelijke ontwikkeling van initiatieven”*.

De gemeenten zijn immers niet betrokken in deze wetgeving en het beheer van de parkeerruimte betreft tussen de gemeente en de federale staat geen “*gemeenschappelijke dienst*”.

Wanneer de D.I.V. als federale instantie informatie doorgeeft aan de gemeente wordt geen bevoegdheid samen beheerd, zodat terzake ook geen (facultatieve) akkoorden aan de orde kunnen zijn.

2. De afwezigheid van enig samenwerkingsakkoord betreft bijgevolg geen beletsel voor deze invordering.
- III. **De vraag of de “antwoordverplichting” van de federale overheid (D.I.V.) voldoende geregeld is door het K.B. van 20.07.2001, daar waar artikel 22 Grondwet en artikel 458 Strafwetboek stellen dat een beroepsgeheim enkel kan worden doorbroken door een wet en dit zonder dat de wet van 19.05.2010 (oprichting kruispuntbank van de voertuigen) onmiddellijk van toepassing zou zijn bij gebreke van inwerkingtreding volgens artikel 40 daarvan.**
  1. Aanlegster laat – steeds op basis van het door haar bekomen advies van professor Marc Boes – gelden dat de wettelijke basis van de informatie van de D.I.V. aan de gemeente-ontvanger niet zomaar geregeld door het K.B. van 20.07.2001 betreffende de inschrijving van de voertuigen, maar wel de wet van 08.12.1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

In dat verband argumenteert zij:

“In een advies van 28.08.2003 gaf de commissie voor bescherming van de persoonlijke levenssfeer een gunstig advies voor de rechtstreekse toegang tot het repertorium door de gemeente via haar gemeente-ontvanger (commissie voor bescherming van de persoonlijke levenssfeer, advies uit eigen beweging van 28.08.2003 'betreffende de toegang tot het repertorium van de voertuigen van het Directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer voor de identificatie van de natuurlijke of rechtspersoon die belastingen of retributies verschuldigd is inzake het parkeren van voertuigen').

De commissie voor bescherming van de persoonlijke levenssfeer is van oordeel dat in toepassing van de wet van 08.12.1992 'tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens' (B.S. 18.03.1993), de rechtstreekse toegang tot het repertorium en de verwerkingsmogelijkheden beperkt moet blijven tot hetgeen de personen nodig hebben voor de uitoefening van hun taken of tot hetgeen noodzakelijk is voor de behoeften van de dienst.

Deze toegang zou dus niet aan de gemeente in het algemeen, maar in het bijzonder aan de gemeente-ontvanger moeten worden verleend, die immers krachtens artikel 136 Gemeentewet, tot taak heeft om, alleen en onder zijn verantwoordelijkheid, de ontvangsten van de gemeente te innen.

Voor private vennootschappen (was) rechtstreekse toegang tot het repertorium daarentegen uitgesloten.

Alleen de administratieve overheid die een belasting of retributie kan heffen (de gemeente door de wet van 22.02.1965) heeft op basis van het koninklijk besluit van 20.07.2001 'betreffende de inschrijving van de voertuigen' (B.S. 08.08.2001) recht op toegang tot het repertorium om de wanbetaler ervan te identificeren.

Uit die combinatie volgt dat er wel degelijk een wettelijke basis is voor het D.I.V. om de identiteit van de houder van een kentekenplaat aan de gemeentelijke financiële beheerder (gemeente-ontvanger) mee te delen.

Of de D.I.V. die informatie moet of mag doorgeven is van geen belang, nu op grond van bovenstaande wettelijke regeling de mededeling ervan hoe dan ook een wettelijke basis heeft.

Om die reden is de mededeling conform deze wettelijke bepalingen een bij wet bepaalde beperking van de persoonlijke levenssfeer (artikel 22 G.W.) en geen schending van het beroepsgeheim”.

-
2. Het kan de rechtbank bijgevolg niet ontgaan dat aanlegster wezenlijk de stelling van professor Maus (T.Vred. 2011, p.23) niet bestrijdt dat artikel 6, §2.2° van het K.B. van 20.07.2001 betreffende de inschrijving van voertuigen de D.I.V. enkel machtigt om de gegevens van het repertorium van voertuigen vrij te geven ten behoeve van de inning en de invordering van belastingen en retributies die belang houden met “de verwerving, de inschrijving, de inverkeersstelling, het gebruik of de buitengebruikstelling van een voertuig”, wat niet het geval is voor de parkeerheffing.

Onder de geciteerde doeleinden valt inderdaad niet *“het identificeren van personen die belastingen of retributies zijn verschuldigd voor (dit) specifiek gebruik van de openbare weg”*.

3. Evenmin wordt aldus door aanlegster, in functie van de ambtshalve vraagstelling van de rechtbank op 25.03.2011, betwist dat de wet van 19.05.2010 houdende de oprichting van de kruispuntbank van voertuigen hieraan niets verandert, niettegenstaande de betreffende wettekst expliciet stelt dat de persoonsgegevens van de kruispuntbank van de voertuigen kunnen worden aangewend voor *“de inning van belastingen, retributies of vergoedingen voor het parkeren van voertuigen te vergemakkelijken”*.

Inderdaad is deze wet niet onmiddellijk van toepassing bij gebreke van koninklijk besluit inzake de inwerkingtreding ervan, wijl daarenboven in ieder geval de wet van 19.05.2010 *“niet voorziet een retro-actieve bepaling zodat elke opvraging van persoonsgegevens aan de D.I.V. tot aan de inwerkingtreding van de wet van 19.05.2010 problematisch is voor de parkeerheffing”* (prof. Maus, op.cit., p.24).

4. Aanlegster beroept zich in dit kader wezenlijk enkel op het advies nummer 37/2003 van de commissie tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer dd.28.08.2003 en bepaaldelijk het gunstig advies voor de rechtstreekse toegang tot het repertorium door de gemeente via haar gemeente-ontvanger.

Artikel 22 van de Grondwet inzake het recht op de eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven voorziet in zijn tweede lid dat *“de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, de bescherming van dat recht waarborgen”*.

Waar de wet van 08.12.1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzicht van de verwerking van persoonsgegevens dergelijke algemene bescherming voorziet, blijkt de desbetreffende commissie gunstig geadviseerd te hebben voor rechtstreekse toegang tot het repertorium door de gemeente via haar gemeente-ontvanger, zodat de toezending van persoonsgegevens door de D.I.V. aan de gemeente-ontvanger voor de uitoefening van diens taken ex artikel 136 Gemeentewet op zich geen inbreuk betreft op de privacy van de houder van een nummerplaat.

5. Artikel 3, laatste lid van de wet van 07.03.2007 tot omzetting van de richtlijn 2003/98/EG van het Europees parlement en de raad van 17.11.2003 inzake het hergebruik van overheidsinformatie voorziet overigens: *“De uitwisseling van bestuursdocumenten tussen openbare lichamen, uitsluitend met het oog op de vervulling van hun openbare taken, is geen hergebruik”*.

Deze wetgeving is niet beperkt tot de staat, de gemeenschappen en gewesten: overeenkomstig de onovertroffen, maar ook onverbeterlijke stadhuistaal van de wetgever is de stad Roeselare een “openbaar lichaam” (sic) en is zij dus gerechtigd op dit wel te begrijpen gebruik.

6. Er is dus op zich geen sprake van enige schending van een beroepsgeheim wanneer de gemeente-ontvanger de persoonsgegevens inzake verwerende partij vanwege de D.I.V. bekomt.

IV. **De draagwijdte van de geheimhoudingsplicht van de stadsontvanger tegenover derden (artikel 108 van het Gemeentedecreet dd. 15.07.2005).**

1. De relevantie van bedoeld artikel is beperkt tot het tweede lid van paragraaf 1 ervan: “*Het is voor (personeelsleden van de gemeente) verboden feiten bekend te maken als de bekendmaking ervan een inbreuk vormt op de rechten en de plichten van de burger, in het bijzonder op het privéleven, tenzij de betrokkene toestemming heeft verleend om de gegevens die op haar of hen betrekking hebben openbaar te maken*”.
2. Artikel 10 van de wet van 11.04.1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet: “*De in toepassing van deze wet verkregen bestuurdocumenten mogen niet verspreid, noch gebruikt worden voor commerciële doeleinden*”.

Bedoeld artikel werd opgeheven bij artikel 20 van de wet van 07.03.2007 (B.S. 19.04.2007) met ingang van 06.11.2007 (artikel 7, K.B. 29.10.2007, B.S. 06.11.2007).

De wet van 07.03.2007 tot omzetting van de richtlijn 2003/98/EG van het Europees parlement en de raad van 17.11.2003 inzake het hergebruik van overheidsinformatie voorziet in zijn artikel 4: “*Bestuurdocumenten die persoonsgegevens bevatten komen pas in aanmerking voor hergebruik, nadat de betrokken overheid de nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen om de identiteit te verbergen van de personen op wie de persoonsgegevens betrekking hebben, inzonderheid door de informatie die de bestuurdocumenten bevatten, te anonimiseren overeenkomstig de definitie voorzien in artikel 1.5° van het K.B. van 13.02.2001 tot uitvoering van de wet van 08.12.1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens*”.

Artikel 5 van dezelfde wet voorziet: “*De bestuursdocumenten die door de overheden ter beschikking worden gesteld, mogen hergebruikt worden voor commerciële of niet commerciële doeleinden overeenkomstig de in deze wet omschreven voorwaarden. De documenten die voortvloeien uit het hergebruik moeten de bronnen en de datum van de laatste bijwerking vermelden. Zij mogen geen afbreuk doen aan de volledigheid en de aard van de ter beschikking gestelde bestuursdocumenten. De overheden kunnen het hergebruik van bestuursdocumenten onderwerpen aan bijkomende voorwaarden. Deze bijkomende voorwaarden mogen evenwel de mogelijkheid tot hergebruik niet nodeloos beperken en en evenmin gebruikt worden om de mededinging aan banden te leggen. De voor hergebruik beschikbare documenten worden zoveel mogelijk langs elektronische weg beschikbaar gemaakt*”.

De uitwisseling van D.I.V. - gegevens door de stadsontvanger aan aanlegster betreft een “*hergebruik*” in de termen van artikel 2, §1.4° van dezelfde wet, met name “*het gebruik van bestuursdocumenten waarover de overheden beschikken, voor commerciële of niet commerciële doeleinden, andere dan het oorspronkelijke doel voor het vervullen van openbare taken waarvoor de bestuursdocumenten zijn geproduceerd*”.

3. Immers worden de D.I.V. - gegevens enkel gecreëerd binnen het kader van “*de verwerving, de inschrijving, de inverkeersstelling, het gebruik of de buitengebruikstelling van een voertuig*” (artikel 6, §2.2° van het K.B. van 20.07.2001 betreffende de inschrijving van voertuigen, B.S. 08.08.2001).

Deze gegevens zijn dus gecreëerd omwille van een bepaald gebruik van een voertuig, daar waar de parkeerheffing haar oorsprong vindt omwille van een bepaald gebruik van de openbare weg, met name de terbeschikkingstelling door de overheid van een parkeerplaats aldaar (professor M. Maus, 'De normatieve calvarie rond de parkeerheffing', T.vred. 2011, 23).

De gegevens van het D.I.V., ter beschikking gesteld aan de gemeente-ontvanger, betreffen “*bestuursdocumenten*” in de zin van artikel 2, §1.2° van de betreffende wet van 07.03.2007, met name “*de informatie die in een bepaalde vorm is opgeslagen en waarover de overheid beschikt, ongeacht de drager waarop de informatie zich bevindt en ongeacht de vorm waarin de informatie opgeslagen is*”.

De naam- en adresgegevens van de titularis van de nummerplaat betreffen persoonsgegevens in de zin van artikel 2, §1.3° van dezelfde wet, met name *“gegevens betreffende een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon overeenkomstig de definitie bedoeld in artikel 1, §1 van de wet van 08.12.1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens”*.

De plicht tot anonimisering, voorzien in artikel 4 van de wet van 07.03.2007 zou evenwel in de communicatie tussen de stadsontvanger enerzijds en aanlegster anderzijds evident iedere doelmatigheid aan de informatie-navraag ontnemen.

4. Onder het regime van het opgeheven artikel 10 van de wet van 11.04.1994 betreffende de openbaarheid van bestuur aanvaardde het Hof van Cassatie volgens het arrest van 19.05.2009 (C.08.0130.N): *“Deze bepaling belet niet dat een gemeente bestuursdocumenten ter beschikking stelt van een vennootschap in zoverre dat nodig is om die vennootschap toe te laten de openbare dienst te verlenen, waartoe zij zich in het kader van een concessie van openbare dienst verbonden heeft”*.

De rechtbank komt op deze cruciale stelling van aanlegster terug onder het hoofdstuk V.

5. Wat er ook van weze, de vraagstelling mondt bijgevolg uit in deze naar de doelmatige en geactualiseerde naleving van de voorwaarden van de wet van 08.12.1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (de privacywet).

V. **Voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité van de Privacycommissie met ontvankelijk verklaarde verbintenis de bepalingen van de privacywet te respecteren door de stad Roeselare.**

1. De rechtbank heeft binnen het kader van de voorafgaandelijke algemene informatiegaring nopens de problematiek vanwege aanlegster onder meer volgende briefwisseling bekomen:
  - a. brief dd.03.12.2010 van de F.O.D. Mobiliteit en Vervoer, directie D.I.V., aan stad Roeselare met betrekking tot “mededeling van persoonsgegevens aan de gemeenten met het oog op de identificatie van de houders van een inschrijvingsbewijs van voertuigen die een retributiebelaasting of parkeergeld verschuldigd zijn”: *“De D.I.V. hanteert als fundamenteel principe de bescherming en eerbiediging van het privéleven van de burgers. Er gaat geen dag voorbij of we hebben onze persoonlijke gegevens ergens aan iemand bekend gemaakt.*

Of meer nog, ze werden door anderen nagekeken, gebruikt voor een bepaald doel, geselecteerd en opgeslagen in databanken en ja, misschien wel misbruikt. De wet van 08.12.1992 ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens beoogt de bescherming van de burger tegen elk onrechtmatig gebruik van de persoonsgegevens (...) Binnen de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer werd een sectoraal comité voor de federale overheid (S.C.F.O.) opgericht. Dit comité is belast met het toezicht op de elektronische stroom van mededelingen van de binnen de federale overheid uitgewisselde persoonsgegevens (...) Het is dus vanzelfsprekend dat de D.I.V., in overleg met de C.B.P.L. en de S.C.F.O. een nieuwe procedure voor de mededeling van gegevens uit het repertorium van voertuigen heeft ingevoerd (...) Deze nieuwe procedure bestaat erin, voor zover het S.C.F.O. met de mededeling van de gegevens heeft ingestemd, om met iedere gegevensaanvrager (...) een overeenkomst of protocolakkoord met strenge, technische en administratie regels te sluiten (...) Voor de gemeente verwijst deze procedure naar de enige vergunning met nummer 12/2009 van het S.C.F.O.. Het gaat om de procedure die werd goedgekeurd op 01.10.2009 (...) De voormelde vergunning werd gewijzigd wat de Vlaamse steden en gemeenten hun concessiehouders (...) betreft door de beraadslaging van het S.C.F.O., nummer 17/2010 van 21.10.2010, houdende de eenmalige machtiging voor toegang tot het repertorium van de D.I.V. voor de voormelde entiteiten op basis van het Vlaams decreet van 09.07.2010, houdende invordering van parkeerheffingen door parkeerbedrijven. Het gaat in feite om een algemene toelating waardoor de verschillende steden en gemeenten en de autonome gemeentebedrijven zoals bedoeld in artikel 2 van de wet van 22.02.1965 kunnen intekenen en die gemachtigd zijn om de retributies, belastingen of parkeergelden voortvloeiend uit het beheer van de openbare parkings te innen. Opdat uw gemeente-administratie in een nabije toekomst op wettelijke wijze persoonsgegevens bij de D.I.V. zou kunnen verkrijgen, is het nodig om de onderstaande procedure te volgen. Deze procedure werd opgesteld in samenwerking met het S.C.F.O. (...) Onderstaand document wordt ingevuld en teruggestuurd naar de C.B.P.L.: de verklaring waarin men zich verbindt tot naleving van de voorwaarden betreffende de enige vergunning van het S.C.F.O., nummer 17/2010 (...) de beoordelende vragenlijst (...) die betrekking heeft op de referentiemaatregelen voor de beveiliging van elke verwerking van persoonsgegevens die worden aanbevolen door de C.B.P.L. (...) Het is de intentie van de D.I.V. om vanaf 01.03.2011 enkel nog toegang te verlenen aan de gemeenten, hun concessiehouders en de gemeentelijke verzelfstandigde agentschappen die een protocolovereenkomst hebben afgesloten met de D.I.V.”.

- b. mail **17.03.2011** om 16.25 uur van stadsontvanger Roeselare: “*In antwoord op uw vragen kunnen wij stellen dat de stad geen protocol heeft afgesloten met de F.O.D. Mobiliteit en Vervoer. Dit was tot op heden niet nodig gezien ik als ontvanger de gegevens reeds lange tijd opvraag en nog steeds van D.I.V. ontvang. Ingescande versie van het schrijven van F.O.D. Mobiliteit en Vervoer in bijlage. Slechts vanaf de ontvangst van het schrijven van C.B.P.L. dd.26.10.2010 aan de stad Roeselare worden de gegevens bekomen van D.I.V. aan de N.V. Parkeren overgemaakt. Voor deze datum gaven wij geen gegevens van D.I.V. door aan N.V. Parkeren*”;
- c. mail **22.03.2011** om 16.21 uur van aanlegster aan haar raadsman: “*In bijlage vindt u de doorgestuurde berichten van de stadsontvanger, met name op 09.04.2010, 19.04.2010 en 26.04.2010. Op basis van de eerste mail, daterende van 09.04.2010, werden de eerste aanmaningen verstuurd op 12.04.2010*”;
2. De stad Roeselare heeft ook na 01.03.2011 geen protocol afgesloten met de F.O.D. Mobiliteit en Vervoer, wellicht omdat ondertussen aanlegster zelf hieraan voldoet **sinds 05.01.2011** en dit naar aanleiding van haar aanvraag in eigen naam als N.V. Parkeren Roeselare, ontvangen door de C.B.P.L. op 12.12.2010.
3. De rechtbank moet ondertussen wel vaststellen dat, in strijd met wat de stadsontvanger op 17.03.2011 mailde, door haar de gegevens van de D.I.V. aan aanlegster overgemaakt werden, niet vanaf 26.10.2010, doch effectief reeds vanaf 09.04.2010, waarna volgens de mail van aanlegster zelf op 12.04.2010 de eerste aanmaningen verstuurd werden.
4. Daarenboven schreef de stadsontvanger op **06.10.2010** (dus zes en een halve maand na 09.04.2010) nog zelf twijfelend aan de C.B.P.L.: “*Eveneens hadden wij van u graag vernomen of de stad de persoonsgegevens louter op basis van de door C.B.P.L. afgegeven ontvangstmelding aan de nv Parkeren kan ter beschikking stellen van het parkeerbedrijf. Zo u dit positief kunt adviseren, kan de opvolging van de betalingen reeds opnieuw opstarten en hoeft het definitieve besluit hiervoor niet te worden afgewacht. Zijn er eventueel nog andere formaliteiten te vervullen door de nv Parkeren of door de stad waardoor dit dossier zou kunnen worden bespoedigd?*”.

5. De C.B.P.L. antwoordde op **26.10.2010** geenszins bevestigend: “*U verwijst naar de aangifte van nv Parkeren. Deze aangifte houdt geen toelating in. Krachtens artikel 17 van de privacywet kan de verwerking starten van zodra de aangifte ingediend is, wat voor nv Parkeren het geval was op 10.06.2010. In het bijzondere geval van nv Parkeren dient er natuurlijk ook rekening te worden gehouden met de andere verplichtingen die uit de privacywet voortvloeien, onder andere **op het vlak van de machtiging om gegevens te verkrijgen van de D.I.V., die een federale databank is.** Ik verwijs u in dit verband naar mijn brief van 14.10.2010”.*

Het moet evenwel goed begrepen worden dat de brief van de C.B.P.L. dd.**14.10.2010** niet de beraadslaging van daarna (dus 21.10.2010) kan betreffen, doch enkel die van 09.10.2009, op dat ogenblik de recentste en enig relevante.

6. Aanlegster laat uiteindelijk gelden (besluiten, p.36) dat het voor de steden en gemeenten zelf voor het eerst op **03.12.2010** naar aanleiding van de toelichting van de D.I.V. (zie hiervoor sub V.1.a.) “*duidelijk was wat zij behoorden te gaan doen (...)* Tot alsdan was het niet genoegzaam bekend of bekend gemaakt dat ook zij, wanneer zijzelf opvroegen en niet konden buigen op een machtiging van de concessionaris die er pas gekomen is voor Vlaanderen na het Vlaams decreet, in de beraadslaging F.O. 17/2010 van 21.10.2010 als stad of gemeente de verbintenisverklaring en evaluatieformulier dienden in te dienen.

Dit verklaart de eerste officiële standaardbrief vanwege de D.I.V. dd.03.12.2010 aan alle gemeentebesturen van België met duidelijke richtlijnen en instructies, zodat vanaf alsdan de boodschap klaar en duidelijk was om allen te sensibiliseren.

Tot dit rondschrijven van de D.I.V. was dit voor de gemeente-ontvangers die opvroegen bij de D.I.V. niet genoegzaam bekend, of bekend gemaakt” (besluiten, p.36).

De gemeente-ontvangers ervoeren blijkbaar op dat vlak geen enkel probleem van de D.I.V. binnen het kader van de adviezen van de Privacycommissie 37/2003 dd.28.03.2003 en de eenmalige machtiging, nummer 12/2009.

Merkwaardig.

7. **Nemo censetur ignorare legem.**

Niemand wordt geacht de wet niet te kennen (toelichting hierna uit www.elfri.be).

“Dit algemeen rechtsbeginsel behoort tot ons positief recht (Van Hoecke M., 'De algemene rechtsbeginselen als rechtsbron, een inleiding', p.3-28).

*Concreet betekent dit dat de burger de wet dient te kennen die op hem van toepassing is in de omstandigheden waarin hij zich bevindt (Hens T. over het adagium *Nemus censetur ignorare legem* en de zorgvuldigheidsnorm – noot onder rechtbank Leuven, 05.10.1991, R.W. 1994-1995, 1062-1063).*

Rechtsdwaling kan slechts in beperkte gevallen worden ingeroepen (zie B. De Smet, 'De onoverkomelijke rechtsdwaling als wapen tegenover regulering en artificiële incriminaties', R.W. 1992-1993, 1293 e.v.)”.

8. De betreffende beraadslaging **F.O. 12/2009 van 09.10.2009**, aan de hand waarvan aanlegster uitdrukkelijk de opvraging van de gemeente-ontvanger zelf rechtvaardigt voor de hier relevante periode **van 09.04.2010 tot uiterlijk 05.01.2011**, is online beschikbaar op de website van de C.B.P.L. en voorziet op pagina 10 in het beschikkende gedeelte (woordelijk) “de voorwaarden samengevat”, en dit overeenkomstig de door de C.B.P.L. uiteengezette beginselen van legaliteit, finaliteit, proportionaliteit, transparantie en veiligheid die ook door deze rechtbank onderschreven worden als noodzakelijk binnen het kader van de wettelijke privacybescherming.

Deze voorwaarden voorzien dat de betrokken gemeente een geschreven en ondertekende verklaring moet bezorgen waarin ingestemd wordt met de (11 hier relevante) voorwaarden van deze beraadslaging, met name:

- a. de eerbiediging van het finaliteitsbeginsel, namelijk om de verkregen gegevens slechts te gebruiken voor de inning van een parkeerbelasting – retributie of parkeergeld en de gegevens niet te gebruiken voor het beheer van een privéparking;
- b. de gegevens enkel te verwerken indien dit noodzakelijk is en de mogelijkheid te onderzoeken om een systeem te installeren waardoor de niet-betaling kan worden verhinderd (bijvoorbeeld slagbomen);
- c. van de D.I.V. enkel de naam, voornaam en het adres van de nummerplaathouder te verkrijgen;
- d. de gegevens te wissen van zodra ze niet meer nodig zijn en in ieder geval niet langer te bewaren zodra de verschuldigde som werd ontvangen;
- e. de gebruikers duidelijk te informeren;
- f. de gegevens enkel intern te laten verwerken door personen die deze gegevens voor de uitoefening van hun functie nodig hebben (...);

- g. de vertrouwelijkheid van de gegevens bewaren (...) en de gegevens niet aan derden mee te delen, behalve indien de mededeling noodzakelijk is in het kader van een eventuele gerechtelijke vervolging;
- h. technische en organisatorische veiligheidsmaatregelen te treffen;
- i. het comité ervan verwittigen dat de voorheen machtigheidsgerechtigde niet langer belast is met de inning van het parkeergeld;
- j. de mogelijkheid te accepteren dat de bevoegde diensten controles en inspectie uitvoeren en zich voegen naar mogelijke aanbevelingen (...);
- k. het comité een ingevuld evaluatieformulier bezorgen met de betroffen veiligheidsmaatregelen (...)

(overige voorwaarden van de betreffende beraadslaging niet van toepassing voor huidig dossier).

De stad Roeselare heeft hieraan niet voldaan.

Het betreft nochtans geen loutere formaliteit, doch het concreet inhoudelijk engagement voor, en de effectieve invulling van de rechtsbescherming en privacybeveiliging voor de parkeerconsument. Zonder deze elementaire voorzieningen op het terrein bestaat voor de burger geen afdoende zekerheid over de praktische effectuering van deze elementaire waarborgen. De niet - onderschrijving van deze voorwaarden betreft dus geen mineur probleem, en het is voor deze rechtbank niet denkbaar de niet-ervulling ervan, door een niet-sanctionering op te offeren aan de betrokken publieke én commerciële belangen.

9. De voorwaarde van de C.B.P.L. was nochtans zonneklaar en behoefde geen enkele verdere toelichting.

De stad Roeselare beschikt over gekwalificeerd personeel en kan zich, zoals aanlegster ook zelf toelicht, buigen op de studiediensten en het samenwerkingsverband van de Vereniging van Vlaamse steden en gemeenten.

Aanlegster is als "*marktleider*" (zie de vermelding op haar eigen website) en dus extreem gespecialiseerde repeat-player van industrieel formaat, daarenboven academisch bijgestaan, slecht geplaatst zich te beroepen op onvoldoende of laattijdige aanvullende informatie van overheidswege.

Indien de rechtbank graag toegeeft dat de materie vrij technisch overkomt en niemand – ook deze rechtbank niet – onfeilbaar is, betrof deze beraadslaging eind 2009 onmiskenbaar een aan de stad Roeselare en aanlegster cruciaal bekend en overigens eenvoudig en duidelijk gegeven, precies in functie waarvan de samenwerking vervolgens op praktisch vlak georganiseerd werd na de overeenkomst die rond dezelfde tijdsperiode tussen hen afgesloten werd.

10. Weliswaar beroept aanlegster zich wellicht in uiterst ondergeschikte orde op de *individuele machtiging die op datum van 12.04.2010 werd afgeleverd voor “OPC bvba en stad Roeselare”* (besluiten, p.38).

Zij bepleit dat in functie daarvan wel een “*verbintenisverklaring en evaluatieformulier ingediend (was), zij het **door OPC voor stad Roeselare***” (besluiten, p.39).

Evenwel moet opgemerkt worden dat de stad Roeselare als dusdanig nergens vermeld wordt als de “*lijst met instellingen*” die aan het Sectoraal comité voor de federale overheid een ontvankelijke toetredingsverklaring hebben verstuurd waarmee zij zich aansluiten bij de voorwaarden van de beraadslaging *F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009* zoals bekend op de website van de Privacycommissie (http://www.privacycommission.be/nl/decisions/federal_authority/deliberations/Lijst-begunstigden-FO-12-2009.html).

Optimal Parking Control wordt op dezelfde website wel vermeld onder de lijst begunstigden van de latere beraadslaging *F.O. nummer 17/2010 van 21.10.2010* (met datum inwerkingtreding 05.08.2010), doch in functie van de discussie met betrekking tot enigerlei toetredingsverklaring voor de stad Roeselare zelf blijft dit irrelevant.

Dit is ook logisch vermits geen enkel document in het dossier van aanlegster, zoals herhaaldelijk vervolledigd, aantoont dat de stad Roeselare in eigen naam aan de betreffende voorwaarden van de beraadslaging *F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009* zou voldaan hebben.

Dit blijkt ook uitdrukkelijk uit de brief van 12.04.2010 van de C.B.P.L. met betrekking tot de verbintenis tot gelijkvormigheid in functie van de betreffende eenmalige machtiging die alsdan enkel toegestuurd wordt aan “*Optimal Parking Control OPC bvba*” en besluit: “*Bijgevolg treedt deze beraadslaging wat u betreft vandaag in werking*”.

Deze zending is uitdrukkelijk niet gericht aan de stad Roeselare.

11. Aanlegster heeft dit overigens zeer goed begrepen en heeft in de bewuste periode tussen 09.04.2010 en 05.01.2011 ook geen aanspraak gemaakt op gegevens vanwege de D.I.V. (en kon dat ook niet), doch is enkel gepasseerd via de stad Roeselare, die zich evenwel in die relevante periode voor huidig dossier niet kan baseren op een voldoening aan de uitdrukkelijk gestelde voorwaarden van de beraadslaging F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009.
12. Dat OPC bvba handelde voor de vennootschap in oprichting die uiteindelijk aanlegster zou betreffen, en zelfs in de veronderstelling dat zij haar rechtsvoorgangster zou betreffen, is bijgevolg irrelevant: in de betreffende periode heeft immers ook OPC bvba de opvragingen van de persoonsgegevens niet zelf uitgevoerd (en kon zij dit ook niet, dit minstens tot de inwerkingtreding van het Vlaamse Decreet op 05.08.2010), doch zij heeft dit overgelaten aan de stad Roeselare die niet voldaan had aan de voornoemde voorwaarden van de beraadslaging F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009, met name bij gebreke van haar uitdrukkelijke akkoordverklaring ermee..
13. Daarenboven wijst de rechtbank binnen het kader van de betreffende problematiek op de toch wel zeer onvolledige voorzieningen in de exploitatie-overeenkomst openbare parkeerinfrastructuur, deelovereenkomst 2.1., onder meer artikel 2.7., p.17 van 20, hetwelk volstaat met te stellen dat *“het systeem voor de inning, verwerking en invordering van de ontvangsten van de parkeergelden minimum aan volgende voorwaarden moet voldoen (...) Het systeem registreert de personalia van de overtreders op basis waarvan op zeer korte termijn herinneringen en aanmaningen verstuurd kunnen worden (...)”*.

De vraag ligt voor de hand: wélk “systeem”?

Op welke basis, volgens welke procédés inzake privacybeveiliging, aan de hand van welke registratie en van welke overheid, rechtstreeks of onrechtstreeks, zulke registratie verondersteld werd uit te voeren, werd niet afgesproken, niettegenstaande de reeds voorafgaandelijk in voege zijnde beraadslaging van het Sectoraal comité voor de federale overheid, nummer 12/2009 van 01.10.2009 waarvan de voorwaarden door de stad Roeselare niet eens onderschreven werden, doch welke ingebouwd hadden kunnen worden in de exploitatie-overeenkomst, en aldus de privacy van de burger beschermen tegen een Big Parking Brother.

De concessieovereenkomst besteedt zelfs geen lipdienst aan de privacybescherming van de parkeer-consument. Indien de rechtbank géén proces van intenties - horresco referens - voert, moet benadrukt worden dat binnen de vennootschap van aanlegster, één partner zich specialiseert in de parkeergarages waar commercieel gezien straatparkeerders ook niet onwelkom zijn. Hun personalia zijn dus in principe een waardevol handelsgegeven, en intern blijkt dus ook via de concessieovereenkomst geen afspraken gemaakt over enig waterdicht schot in deze gegevensverwerking, -bewaring en publicitair hergebruik. Nogmaals: het gaat niet om de intentie tot een vorm van 'spam', maar de technische mogelijkheid daartoe. Uw vrederechter is een realist van het terrein: iedere dag worden ook in dit kanton wettelijke regels overtreden, en contracten niet nageleefd, maar wanneer een overheidscontract op een cruciaal punt nog niet eens iets voorziet, zit de rechtsbescherming voor de burger alvast géén bank vooruit.

14. Evenmin leest de rechtbank in enig voorgelegd verslag van het bevoegde Overlegcomité een concrete omschrijving van de in het licht van voormelde voorwaarden afgelijnde omschrijving van het “*innings-, verwerkings- en invorderingssysteem*” (zelfde artikel, in fine, p.18 van 20).

In het verslag van het Overlegcomité dd.**18.05.2010** volstaat aanlegster met volgende geruststelling: “*De aanvraag betreft het rechtstreeks opvragen van de persoonsgegevens bij het D.I.V. Deze werd inderdaad pas op 12 april gedaan. Daarvoor werden de gegevens via de stadsontvanger opgevraagd en is er dus geen enkele sprake van het onterecht aanvragen van de persoonsgegevens. De verwerking van de persoonsgegevens zijn vervat in de concessie op het controleren van de openbare weg en bevestigd door verscheidene arresten van Cassatie. Het klopt wel dat er voor de goedkeuring door de Privacycommissie geen expliciete toestemming was tot de verwerking van deze gegevens”.*

De toelichting is overigens pijnlijk onjuist, nu er vóór 05.01.2011 blijkbaar geen sprake was van rechtstreekse opvraging bij de D.I.V. door aanlegster, en de gemeente-ontvanger tot alsdan, en niet tot 12.04.2010 de gegevens van D.I.V. aan aanlegster doorspeelde.

De enige nuttige gegevens met betrekking tot de “*procedure tot inning van de retributies*” blijken voorzien in het verslag van de vergadering van het overlegcomité van **09.06.2010**, dat onder punt 2.1. voorziet (verbatim) “(...) *gevolgen van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27.05.2010: voorafgaand adressen langs de stadsontvanger op te vragen, dient N.V. Parkeren Roeselare het bewijs voor te leggen van de Privacycommissie conform de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens dd.08.12.1992*”.

Dit alles doet er dus nog steeds niets van af dat de stadsontvanger zelf niet voldaan had aan de expliciet gestelde voorwaarden van de beraadslaging F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009.

15. Mogelijks in de meest ondergeschikte orde moet nog teruggekomen worden op de redengeving van aanlegster binnen het kader van de voorafgaande vraagstelling sub IV waarbij zij (besluiten p.30) stelt: *“Er is de cruciale vraag wat de omvang is van het recht van privacy van de eigenaar van een wagen die zich op het openbaar domein bevindt. Vanzelfsprekend mag de overheid tegen de persoon maar optreden voor zover daarvoor een wettelijke basis is, maar stellen dat het recht op privacy geschonden wordt wanneer de overheid of haar concessionaris in het kader van een retributiereglement, de gegevens van de kentekenplaat noteert en dan via de tussenweg van de gemeentelijke overheid bij de D.I.V. navraagt wie de eigenaar/nummerplaathouder is met het oog op inning, kan niet als een inbreuk op de privacy worden gecatalogeerd. Niemand heeft een redelijke verwachting van privacy in dit opzicht. Een normale controle van publiek geparkeerde voertuigen kan moeilijk aanzien worden als een bespieden, afluisteren, in het oog houden of lastig vallen van een rechtsonderhorige (...)*

Als de wetgever de gemeente de bevoegdheid geeft om een retributie in te stellen, ligt daarin uiteraard besloten de bevoegdheid om alle daden te stellen die redelijkerwijze nodig zijn om het reglement te kunnen toepassen. Zoniet zou de depenalisering, zoals ingevoerd, dode letter blijven”.

Aanlegster steunt zich daarbij op de studietekst van professor Marc Boes zoals voorgelegd aan de algemene vergadering van vrederechters en politierechters in het Hof van Beroep te Antwerpen op 16.06.2006 in de provincieraad te Hasselt – hetgeen aan dit betoog van haar jarenlange consultant een semi-officieel karakter schijnt te geven, nu de algemene vergaderingen van vrederechters en rechters in de politierechtbank per rechtsgebied van hun Hof van Beroep overeenkomstig artikel 340, §2.1° Ger.W. worden bijeengeroepen *“om te beraadslagen en te beslissen over onderwerpen die voor alle kamers of voor de vrederechters of de rechters in de politierechtbank van belang zijn (...)*”.

Dezelfde stelling komt voor in het reeds geciteerde verslag dd.18.05.2010 van het Overlegcomité: *“De verwerking van persoonsgegevens (is) vervat in de concessie op het controleren van de openbare weg”.*

Indien het publiek fotograferen en filmen (zie de Google camera-voertuig-problematiek) een steeds meer verbreid verschijnsel betreft met alle feitelijke “*tolerantie*” vandien, houdt dit voor aanlegster blijkbaar evident automatisme in ieder geval op wanneer de tweede stap wordt gezet naar de specifieke registratie van persoonsgegevens, laat staan in een derde stap naar de recuperatie van de gedetailleerde identiteitsgegevens die daaraan beantwoorden, of het nu een IP-adres, dan wel een nummerplaat betreft.

In strijd met wat aanlegster betoogt, heeft integendeel “iedereen” een redelijke verwachting van privacy in dit opzicht, en de zorg voor de wettelijke bescherming van de privacy was en blijft een constante in de rechtspraak van deze zetel (Vred.Roeselare, 24.06.1988, T.Vred. 1988, 319, T.P.R. 1994, 389 & R.W. 2002-2003, 55; Vred.Roeselare, 30.05.1995, T.Vred. 1996, 289; Vred.Roeselare, 28.11.1996, T.Vred. 1997, 483; Vred.Roeselare, 16.11.1999, T.Vred. 2001, 26; Vred.Roeselare, 12.05.2005, T.Vred. 2007, 158; Vred.Roeselare, 26.08.2009, R.W. 2010-2011, 503).

De concessie verschaft aanlegster als dusdanig geen vrijgeleide, en supra werd reeds opgemerkt (sub 11) dat de concessie-overeenkomst geen enkele richtlijn vervat inzake de privacybescherming en ten onrechte volstaat met de blanco norm: “Het systeem registreert de personalia van de overtreeders”.

16. De mogelijks nog verdere redenering van aanlegster (die zij geformuleerd heeft onder hoofdstuk I) houdt in dat zij zou handelen als “*verlengde arm van de overheid*” en dit met verwijzing naar diverse Cassatie-arresten van onder meer 29.05.2009 en meer bepaald de schriftelijke conclusies van de Advocaat-generaal bij het Hof van Cassatie, Dirk Thys, stellende dat “*de concessiehouder, als verlengde arm van de concessie gevende overheid zelf, dient te worden aanzien (...) Naast haar hoedanigheid van privaatrechtelijk rechtspersoon in het kader van haar contractuele relaties van de stad, treedt de concessiehouder bij het uitoefenen van de taken van de openbare dienst die haar door de stad in de concessie-overeenkomst worden opgedragen als verlengde arm van de stad op en dient zij als dusdanig te worden aanzien. De concessiehouder zal bijgevolg bij het uitvoeren van die taken van openbare dienst enkel geacht worden het doel zoals vooropgesteld door de stad na te streven, namelijk het algemeen of openbaar belang en geenszins hun enkel eigen privaat belang. Dit is het wezen en het doel van de concessie van de openbare dienst”.*

Deze overwegingen en de erop volgende arresten gaven aanleiding tot een nauwelijks omfloerste kritiek, weliswaar in persoonlijke naam geformuleerd door David De Roy, referendaris bij het Hof van Cassatie (J.T. 2009, 574 e.v.) die onder meer (randnummer 4) stelt dat het *“weinig waarschijnlijk is dat het Hof van Cassatie dergelijke boodschap zou bedoeld hebben die erop neerkomt een uitzondering te maken op het gebruik, in functie van commerciële doelstellingen, wanneer de wetgever deze uitzondering niet heeft voorzien”* (zakelijke vertaling).

De auteur stelt met andere woorden dat nauwelijks bedoeld kan zijn een uitzondering op de wettelijke privacybescherming te maken in de mate dat dit (praktischerwijze) noodzakelijk zou zijn voor deze bedrijfspartner in functie van de uitvoering van de publieke dienst waartoe deze gehouden is.

Dezelfde auteur bekritiseert dat het alsdan in cassatie aan de orde zijnde vonnis van de vrederechter van het tweede kanton Aalst van 26.06.2007 die *“zonder aarzeling”* aanneemt dat de betrokken privévennootschap handelt ten titel van *“concessie van een openbare dienst”*, hetgeen volgens de auteur *“slechts kan verbazen in het licht van de algemene aanvaarde definities in dat verband”* (zakelijke vertaling).

De auteur besluit (randnummer 6) dat het in ieder geval te duchten is dat een ongepaste omschrijving van *“concessie van openbare dienst”* zou *“leiden tot een ontwijking van de wetgeving waaraan de betreffende handeling omwille van haar voorwerp zou dienen onderworpen te blijven”* (zakelijke vertaling).

De rechtbank deelt in huidig geschil uitdrukkelijk de stelling niet, als zou aanlegster de *“verlengde arm”* van de stad Roeselare zijn.

De hiervoor geciteerde financiële voorwaarden van de exploitatie-overeenkomst inzake de minderheidspositie van de stad Roeselare met betrekking tot het vergoedingsmechanisme (artikel 3.1. van de overeenkomst 1.2., pagina 4 van 12) illustreren dit reeds, en de tegenstrijdige krachtsverhoudingen werden deels getemperd doordat op het niveau van het overlegcomité voorzien is dat *“in alle gevallen het parkeerbedrijf slechts een raadgevende rol heeft waarbij het parkeerbedrijf zijn belangen verdedigt en de inhoud van de overeenkomst verdedigt. Het parkeerbedrijf kan door middel van het overlegcomité ten allen tijde gemotiveerde voorstellen formuleren, welke door de stad Roeselare met voldoende ernst zullen worden onderzocht”*.

Indien aldaar eveneens voorzien is dat “*de stad Roeselare exclusief bevoegd blijft om via het College van Burgemeester en Schepenen en de gemeenteraad te beslissen over het parkeerbeleid (...) na niet bindend overleg met het parkeerbedrijf in het overlegcomité*” wijst zulks niettemin in niet mis te verstane bewoordingen op de – evident – tegenstrijdige belangen van beide contractanten, wat overigens de evidente economische realiteit betreft, én op zich geen probleem vormt tenzij in de illusie dat aanlegster slechts de “*verlengde arm*” van de stad Roeselare zou betreffen in het licht van de door haar aangehaalde conclusies van de Procureur-generaal bij het Hof van Cassatie.

Verlengde armen zijn velerlei.

Er is het potlood van de rechter, geslepen en in de hand gehouden.

Er is de suikertang voor het klontje van Tienen, of de kraan van een onderaannemer op grote werven.

Er is de injectienaald van de dokter, in de praktijk vaak slechts gebruikt door een verpleegster, maar even nuttig voor een junkie.

Er is de prothese van een éénarmige patiënt, of zijn krukken, na een operatie.

De term “*verlengde arm*” dekt vele zéér diverse ladingen en lijkt deze rechtbank, gelet op het niet te onderschatten commercieel en juridisch belang van dit contentieux, eerder verwarrend, en alvast volledig wars van de economische én zelfs juridische realiteit, zoals inderdaad aangegeven in de voorgeciteerde bespreking van de referendaris van het Hof van Cassatie, welke tekst overigens klinkt als een virtuele, maar vrij scherpe '*dissenting opinion*'.

Indien aanlegster en in het bijzonder haar vennoot, Optimal Parking Control, die specifiek instaat voor het parkeerbeheer op straat, van wié dan ook een verlengde arm zou betreffen, moet de rechtbank haar veeleer als de verlengde arm van de groep Vinci aanwijzen.

Vinci beheert volgens haar eigen website een “*unieke portefeuille van concessies van infrastructures van transport- en publieke uitrustingen in een twintigtal landen*” (www.vinci.com) met anno 2010 163.000 medewerkers op 262.000 werven in een honderdtal landen, en projecten zoals de rode shuttletrein naar Lyon, Saint Exupéry, tot de Franse autostrades (800.000.000 transacties per jaar en 2,2 miljoen cliënten per dag).

Op haar website, van algemene bekendheid, afficheert de afdeling Vinci Concessions zich als een “geprivilegeerde partner van de overheden in Frankrijk en in het buitenland voor de ontwikkeling en de exploitatie van projecten inzake infrastructuur van transport- en openbare uitrusting”.

W. Vandenbruaene (noot onder Vred. Eeklo, 25.02.2010, R.W. 2010 – 2011, 1195) stipt aan dat ondertussen de parlementaire voorbereiding van de (weliswaar vernietigde) artikelen van de wet van 22.12.2008 (wezenlijk in strijd met de stelling van Advocaat-generaal Thys voor het arrest in Cassatie dd.29.05.2009 voormeld) doet vermoeden dat de wetgever het commercieel karakter van de parkeerheffing voor de concessionaris erkent (zie diens verwijzingen naar Parl.St.Kamer 2008-2009, nr.52K1608 / 009, p.1417; zie ook bijdrage Maus, op.cit., T.Vred. 2009, 181).

De geciteerde referendaris bij het Hof van Cassatie, David De Roy, waarschuwt dat wanneer een vorm van ontschotting plaatsgrijpt tussen de functies van de overheid en private entiteiten, dit partnership nog niet volledig aangepast omschreven lijkt: “Men kan niet voorhouden een debat uit te putten dat nog maar nauwelijks geopend is. Daarentegen kan de noodzaak om deze vragen vroeg of laat te beantwoorden niet verwaarloosd worden” (zakelijke vertaling).

De theorie van de “verlengde arm” is dus geen antwoord, maar eerder een vraag op zich.

17. Samenvattend: aanlegster is in de relevante periode niet zelf opgetreden ten aanzien van de D.I.V. en kon dit ook niet. Bijgevolg dient de rechtbank te volstaan met het besluit dat aanlegster de gegevens van verwerende partij bekomen heeft op basis van door de stad Roeselare zelf onwettig verkregen informatie, met name zonder vervulling van, en aldus wezenlijk in strijd met de uitdrukkelijke voorwaarden van de beraadslaging van het Sectoraal comité voor de federale overheid F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009 in het bijzonder, maar ook met artikel 8 van het E.V.R.M. in het algemeen.

De aldus onrechtmatig verkregen informatie, welke de basis betreft van de bewijslevering van de eis tegenover verwerende partij, doch haar privacy schendt, wettigt de afwijzing daarvan.

VI. **Voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité van de Privacycommissie met ontvankelijk verklaarde verbintenis de bepalingen van de privacywet te respecteren door de nv Parkeren Roeselare.**

1. Voor de in functie van de kwestieuze vordering relevante periode is de machtiging van aanlegster, per 05.01.2011, bekomen niet aan de orde.
2. Zoals hierboven gezien werd overigens in de voor huidige vordering relevante periode enkel gebruik gemaakt van een informatiegaring via de stad Roeselare die kennelijk onwettig verliep.

VII. **De gelijke behandeling tussen Belgische en buitenlandse nummerplaat-houders.**

1. Slechts deels als 'obiter dictum' meent de rechtbank op deze vraag te moeten ingaan, gelet op een link met de onder hoofdstuk V besproken problematiek.
2. De deelovereenkomst 1.4. tussen aanlegster en de stad Roeselare voorziet onder artikel 2.7.: *“Het systeem dient adequaat te zijn met het oog op de invordering van parkeerbonnen ten aanzien van de eigenaars van voertuigen met een buitenlandse nummerplaat. Het parkeerbedrijf verbindt er zich toe hiervoor samen te werken met een gespecialiseerde firma, voor zover bilaterale en/of internationale verdragen, welke België heeft afgesloten en geratificeerd, niet reeds uitdrukkelijk voorzien in een transparante en vlotte gegevensuitwisseling tussen de bevoegde autoriteiten”*.

De rechtbank aanvaardt bijgevolg dat het contractueel kader als dusdanig geen schending van het gelijkheidsbeginsel tot gevolg heeft.

3. Zo kan aangenomen worden dat *“voor de buitenlandse parkeerovertreders stap voor stap naar een oplossing wordt gewerkt”* zoals aanlegster illustreert aan de hand van documentatie van de Vlaamse vereniging voor steden en gemeenten.

Ondertussen blijkt toch wel een onthutsend oppervlakkige benadering van de betreffende problematiek aangeboden binnen het kader van de deelovereenkomst 2.1. inzake de exploitatie van de openbare infrastructuur (blad 18 van 20, artikel 2.7., vierde streepje hierboven geciteerd).

Vooreerst blijken immers binnen dit specifieke kader nog geen bilaterale en/of internationale verdragen afgesloten met het buitenland, laat staan door de bevoegde overheid in dat verband.

Zoals professor Maus opmerkt (T.Vred. 2011, 25): *“Wel werd er op 13.10.2008 een dergelijk akkoord tussen de Belgische Staat en Frankrijk gesloten, maar dit verdrag is tot op heden niet geratificeerd. Bovendien moet men zich de vraag stellen wat de waarde is van dit verdrag, nu het sinds het arrest Casteur van het Grondwettelijk Hof duidelijk is dat terzake enkel de gewesten bevoegd zijn. Overeenkomstig artikel 167 van de Grondwet hebben de gewesten een autonoom verdragsrecht ten aanzien van de materies waarvoor zij bevoegd zijn, zodat het duidelijk is dat ook wat de internationale samenwerking betreft uitsluitend de gewesten kunnen optreden”*.

4. Ontstellend evenwel is de *“verbintenis”* van aanlegster bij gebreke van dergelijke verdragen (wat dus evident het geval is) *“hiervoor samen te werken met een gespecialiseerde firma”*.

De overeenkomst verschaft in welkdanige bijlage geen uitleg over een lijst van dergelijke mogelijke firma's in de materie als die al zouden bestaan: precies gelet op de privacyproblematiek en de rechtsbescherming die geldt uit hoofde van artikel 8 van het E.V.R.M. verbaast het betreffende beding, nu het er bepaaldelijk niet om gaat via één of andere commerciële databank van publieke gegevens, de namen en adressen van de nummerplaathouders te bekomen.

De vraag stelt zich of aanlegster zich wel realiseert waartoe zij zich geëngageerd zou hebben.

5. Vruchteloos verwijst aanlegster naar rechtspraak die opmerkt dat Belgen met een *“vervalste”* nummerplaat *“eveneens niet opspoorbaar zijn (en) dit niet kan leiden tot vrijpraak van alle overtreders die wél opspoorbaar zijn”* (Vred.Aalst, 2de kanton, 20.01.2010)

Het verschillend gegeven van een buitenlandse nummerplaat in vergelijking met een vervalste nummerplaat (Belgisch of buitenlands) is zonneklaar, en behoeft eigenlijk geen uitleg.

Afhankelijk van de interne instructies kan een buitenlandse nummerplaat (vervalst of echt) niet-registratie aanmoedigen door de betrokken parkeerwachter, en aanlegster beweert niet eens dat zij ook maar één parkeerbon omtrent een buitenlandse nummerplaathouder uitgeschreven heeft.

Wel vindt de rechtbank in het verslag van het Overlegcomité dd.18.05.2010 voor de periode 01.02.2010 – 19.05.2010 gegevens terug: 201 retributies uitgeschreven voor buitenlandse nummerplaten op een totaal van 13.715, weze 1,46%, of minder dan 2 per dag voor heel Roeselare.

6. Overigens mag opgemerkt worden dat een systematische of hoofdzakelijke niet-registratie van niet-betalende, buitenlandse nummerplaathouders zelfs wél kan leiden tot een discriminatie tussen Belgen onderling, met name een feitelijke bevoordeling van zij die door hun buitenlandse werkgever of het buitenlands filiaal van een Belgische werkgever, een firmawagen met buitenlandse nummerplaat ter beschikking zijn gesteld.

Dat dit geen onbetekenisvol fenomeen betreft, blijkt uit de omstandigheid dat in een aantal steden, zoals Brugge, de materie expliciet geregeld is, met name door het toekennen van (ook betalende) bewonersvignetten voor voertuigen met buitenlandse nummerplaat.

Wie in België woont, maar over een wagen met een buitenlandse nummerplaat beschikt, moet dat voertuig in België laten inschrijven (K.B. dd. 20.07.2001).

Er zijn echter wel een aantal uitzonderingen voorzien in bovenvermeld K.B., namelijk onder andere wanneer het voertuig door een natuurlijke persoon wordt gebruikt voor de uitoefening van zijn beroep en in het buitenland ingeschreven is op naam van een buitenlandse eigenaar waarmee die persoon verbonden is door een arbeidsovereenkomst.

Bij gebreke van dergelijke specifieke regeling in het kader van het retributiereglement, zou een wettelijk aanvaarde ontwijking van de Belgische verkeersbelasting, ook kunnen bijdragen tot de feitelijke niet-betaling van lokale parkeerheffingen door Belgen voor hun buitenlands voertuig.

Belgen zouden immers ontmoedigd worden om voor hun buitenlands bedrijfsvoertuig nog retributies te betalen of bewonerskaarten aan te vragen als zij ondervinden dat buitenlandse nummerplaten toch zo goed als nooit door de parkeerwachters geregistreerd worden.

7. Uitsluitend op de korte termijn van toepassing in huidig dossier kan vooralsnog niet aangenomen worden dat aanlegster in de praktijk een discriminatoir tolerantiebeleid voert: het ligt wel voor de hand dat zij in functie van deze op termijn principiële legitieme kritiek in het kader van een billijke verdeling van de lasten voor een nuttig en zuinig gebruik van de openbare ruimte initiatieven zou nemen of ondertussen genomen zou hebben.

8. Zo wijst de C.B.P.L. (precies in haar “voorwaarden” bij de beraadslaging F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009) erop dat in afwachting van internationaal uitgewerkte oplossingen het gebruik van wielklemmen een oplossing kan bieden, doch aanlegster geeft in dat verband niet aan dat zij enig initiatief neemt om het door de C.B.P.L. in herinnering gebrachte proportionaliteitsbeginsel te eerbiedigen.

Dit beginsel verbiedt uiteindelijk dat bespaard zou worden op infrastructuur, ten koste van privacy.

Bij gebreke van instemming van de stad Roeselare met deze voorwaarden van de C.B.P.L. (zoals hoger vastgesteld) kan ook moeilijk verondersteld worden dat aanlegster of de stad Roeselare dit zelfs maar overweegt.

9. Hetzelfde proportionaliteitsbeginsel geldt overigens voor de suggestie van de C.B.P.L. inzake het inrichten van slagbomen op materialiter mogelijk af te sluiten parkeerruimten, welke meteen zowel de problematiek van de buitenlandse parkeerders kan beantwoorden, als de discussie in verband met het opvragen van privacygegevens zal dempen.

Wanneer het een Toeristische GPS-wet van Parkerende Meden en Perzen lijkt dat buitenlandse voertuigen vooral op centrumpleinen parkeren, zou in dat kader kunnen verwacht worden dat aanlegster geëigende maatregelen zou treffen in functie van dergelijke prioritaire locaties.

Logischerwijze zou de hele discussie alvast op de Grote Markt verdwijnen wanneer deze verkeersvrij zou gemaakt worden voor zowel Belgen als buitenlanders ...

10. De bevoegdheid van het Overlegcomité is beslissend met betrekking tot “*het oplossen van dagdagelijkse operationele problemen die zich voordoen in het kader van het parkeerbeheer op de staat en van de staat, doch enkel indien dat deze slechts een zeer gering financieel impact hebben en geen gevolgen hebben voor de bestaande overeenkomst*”.

Het kan moeilijk betwist worden dat het beletten van een ontwijking inzake parkeergelden door buitenlandse nummerplaathouders ingevolge een niet-ervulling van een expliciet engagement door aanlegster tot de beslissende bevoegdheid van dit overlegcomité behoort.

Ondertussen is wel duidelijk dat de verwaarloosbare actie van aanlegster (1,46%, of nog geen 2 per dag) in dat verband in logische relatie staat tot het niet-onderschrijven door de stad Roeselare van de voorwaarden van de Privacycommissie in haar beraadslaging F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009.

Het is dan ook duidelijk dat terzake een zekere urgentie groeit naarmate de tijd vordert: indien niet ieder burgerlijk onrechtvaardigheidsgevoel kan vertaald worden in een concrete onwettelijkheid, kan de frequentie en de duur van een bepaalde praktijk op termijn wel een indicatie geven met een relevante juridische bewijswaarde.

Ondertussen verstreek meer dan een derde van de driejarige periode, voorzien in artikel 1 van het retributiereglement, en binnenkort zelfs de helft.

Aldus rekening houdende met de opstart van het systeem en de praktische mogelijkheden tot snelle bijsturing voor de resterende periode, geldt voor huidig dossier in de aldus relevante periode, de vraagstelling vooralsnog niet.

11. Overeenkomstig artikel 26, §2, lid 3, in fine, van de Bijzondere Wet van 06.01.1989 op het Grondwettelijk Hof, is een prejudiciële vraag dus in dit dossier niet verplicht, en kan uitspraak ten gronde volgen.

VIII. **De weerlegbaarheid van het vermoeden inzake de nummerplaathouder, niet voorzien in artikel 10/3 van het Vlaamse decreet van 16.05.2008 betreffende de aanvullende reglementen op het wegverkeer en de plaatsing en de bekostiging van de verkeerstekens.**

1. Deze vraagstelling dient niet verder onderzocht, nu de motieven onder hoofdstuk V volstaan voor de afwijzing.
2. Dezelfde overweging verklaart dat de rechtbank niet peilt in verband met andere mogelijke vraagstellingen terzake onder meer de concrete verschuldigdheid van de gevorderde hoofdsom in het licht van de limiet voorzien door artikel 2.3. van de deellovereenkomst 2.1. (p.12 van 20) inzake enerzijds 20 parkeerbonnen per betalende parkeerplaats per jaar en anderzijds 5 parkeerbonnen per parkeerplaats per jaar waar beperkt parkeren van toepassing is (maximum aantal jaarlijks in het overlegcomité herzienbaar) waarbij ten aanzien van aanlegster enkel de mogelijkheid voorzien is van sancties bij het "substantieel" overschrijden van de limiet, doch zonder enigerlei bedongen consequentie naar de (on-)verschuldigdheid van gebeurlijk in overschrijding uitgeschreven parkeerbonnen door de betrokken houder van de nummerplaat.

IX. **Besluit.**

De onwettige bewijsvoering, door aanlegster geleverd aan de hand van informatie bekomen door de stadsontvanger van de stad Roeselare zonder dat deze voldeed aan de uitdrukkelijk gestelde voorwaarden van het Sectoraal comité voor de federale overheid F.O. nummer 12/2009 van 01.10.2009, wettigt de afwijzing van de vordering als ongegrond.

F. **KOSTEN.**

a. **Dagvaardingskosten.**

Gelet op haar ongelijk blijven deze ten laste van aanlegster.

b. **Rechtsplegingsvergoeding.**

Om dezelfde reden is aanlegster daarop niet gerechtigd.

OM DEZE REDENEN:

de vrederechter, rechtdoende BIJ VERSTEK.

Verklaart de vordering toelaatbaar, doch **ongegrond**.

Legt de dagvaardingskosten ten laste van aanlegster en kent haar geen rechtsplegingsvergoeding toe.

De afgevaardigd griffier,

De vrederechter,

Franky DE VOS

Jan NOLF